

MAGYARORSZÁG
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGA
1015 Budapest,
Donáti u. 35-45.

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG MUNKAÜGYI ÜGYSZÁK	
FŐLAJSTROMSZÁM	g.m. 3650/12
KEZELŐIRODA	
Erkezett: 2016 -12- 01	
PÉLDÁNY	2 db + 1 db Meghatározás
MELLÉKLET	2x3 KÖZTÖR
FŐLAJSTROMSZÁM:	
UTÓIRATON:	

a

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi
Bíróság
1027 Budapest, Tölgyfa u. 1-3.
útján

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/338 -0 /2017
Erkezett:	2017 JAN 31.
Példány:	1 db
Melléklet:	7 db
Kezelőiroda:	lu

alkotmányjogi panasza

jogi képv.:

dr. Csákay Zoltán
ügyvéd
1124 Budapest, Fodor utca 77.
Tel.: 214-3221, Fax: 201-8412

a KÚRIA Mfv. II. 10.597/2015/10.
számú ítélete ellen

MAGYARORSZÁG ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGA

1015 Budapest,
Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] kérelmező – kívül jegyzett és **1. számon** csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm által – az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: **Abtv**) 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Kérem, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában foglalt hatáskörében eljárva az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján **semmisítse meg** a Kúria Mfv. II. 10.597/2015/10. számú ítéletét (a továbbiakban: **Kúria Ítélete, 2. számú melléklet**) – hivatkozva a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által 9.M.3650/2012/35. számon meghozott ítéletre (a továbbiakban: **Első fokú Ítélet, 3. számú melléklet**) és a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság által 4.Mf.639.352/2014/9.számon meghozott ítéletre (a továbbiakban: **Másodfokú Ítélet, 4. számú melléklet**) – az azt érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség miatt, mivel az sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése által biztosított jogbiztonság követelményét, az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogomat, az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésében biztosított, méltóságomat tiszteletben tartó munkafeltételekhez való jogomat, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében által biztosított részrehajlás nélküli, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül történő ügyintézéshez való jogomat, illetve az ügyemben hozott döntés indokolásához való jogomat, a jogorvoslathoz való jogomat, továbbá azon jogomat, hogy a perben a jogaimat és kötelezettségeimet törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el, illetve az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakat.

Kérem továbbá a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 61. § (1) bekezdése alapján hívja fel a bíróságot a kifogásolt döntés **végrehajtásának felfüggesztésére**.

I n d o k o l á s u l

az alábbi érveket adom elő.

A. Az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának kérdése

A jelen alcím alatt (I-III) előadom az alkotmányjogi panasz befogadhatósága szempontjából jelentős tényeket és jogi szempontokat.

I. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

1./ Előadom, hogy a Másodfokú Ítélet ellen a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 233.§–233/A. §-ok alapján fellebbezésnek nincsen helye, így a Másodfokú Ítélet kizárólag rendkívüli perorvoslattal volt támadható. Ennek keretében a Kúria előtt felülvizsgálattal éltem a Pp. 270. § (2) bekezdése alapján, amelynek során született a jelen ügyben alkotmányjogi panasz tárgyává tett és ügyemet érdemben eldöntő Kúria Ítélete, és amelyet **2016. szeptember 27-én vettem kézhez** jogi képviselőm útján. A Kúria Ítélete a Másodfokú Ítéletet hatályon kívül helyezte, az Első fokú Ítéletet megváltoztatta, és a keresetemet elutasította. Ennek megfelelően valamennyi – számomra elérhető – rendes és rendkívüli jogorvoslattal éltem, így teljesülnek az Abtv. 27. § b) pontjában foglaltak.

II. Az érintettség bizonyítása, pertörténeti előzmények

2./ Érintettség bizonyítása

Felperesként 2002. június 28. napján keresetet terjesztettem elő az illetékes munkügyi bíróságon az alperes [REDACTED] (jogutódja ma: [REDACTED] a továbbiakban: **alperes**) szemben, mely kereset alapján köztem és az alperes között közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása és jogkövetkezmenyei iránti per volt folyamatban. A perben Elsőfokú Ítélet, majd fellebbezés folytán a Másodfokú Ítélet született. A perben mindkét fél felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, továbbá az alperes felülvizsgálati kérelmére én ellenkérelmet és csatlakozó felülvizsgálati kérelmet is előterjesztettem. A felülvizsgálati eljárást a Kúria Ítélete zárta le, mely ítélet az eredeti kereseti kérelmemet teljes egészében elutasította és abban a Kúria kötelezett engem a perköltségek megfizetésére.

3./ Pertörténeti előzmények

Az illetékes miniszter 1999. október 1-jei hatállyal nevezett ki engem az [REDACTED] [REDACTED]ként az ifjúsággal kapcsolatos ügyekért voltam felelős. 2002. június 4-én az akkori [REDACTED] kezdeményezte a helyettes államtitkári tisztségemből való felmentésemet. 2002. június 28. napján kereset nyújtottam be az illetékes bíróság felé, melyben kértem a felmentésem jogellenességének megállapítását és annak jogkövetkezmenyei alkalmazását.

Első fokú Ítélet

A 2014. június 25-én kelt Első fokú Ítélet szerint az alperesi minisztérium 2002. június 4-én jogellenesen szüntette meg a [REDACTED] közszolgálati jogviszonyomat. Az Első fokú Ítélet kötelezte az alperesi minisztériumot, hogy fizessen meg a részemre elmaradt illetményt, egyéb elmaradt béren kívüli juttatásokat. Kötelezte továbbá az Első fokú Ítélet szerint az alperesi minisztériumot, hogy a ki nem adott szabadság pénzbeli megváltását is fizesse meg a részemre. (A ki nem adott szabadság pénzbeli megváltására irányuló kereseti kérelem nem volt összefüggésben a közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésével.)

Az Első fokú Ítélet nem adott helyt annak a felperesi kérelmemnek, hogy kötelezze az alperest további 6 havi végkielégítés megfizetésére, tekintettel arra, hogy a [REDACTED] jogviszonyom meghaladta a három évet, így nem 6 havi, hanem 12 havi végkielégítésre

lettem volna jogosult. (A további 6 havi végkielégítés megfizetésére irányuló kereseti kérelem nem volt összefüggésben a közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésével.)

Másodfokú Ítélet

A Másodfokú Ítélet ugyancsak megállapította, hogy az alperesi minisztérium 2002. június 4-én jogellenesen szüntette meg a helyettes államtitkári közszolgálati jogviszonyomat. Ugyanezért kötelezte az alperesi minisztériumot, hogy fizessen meg részemre elmaradt illetményt, egyéb elmaradt béren kívüli juttatásokat, valamint a ki nem adott szabadság pénzbeli megváltását.

A Másodfokú Ítélet helyt adott továbbá annak a felperesi kérelmemnek is, hogy kötelezze az alperest további 6 havi végkielégítés megfizetésére, tekintettel arra, hogy a [REDACTED] jogviszonyom meghaladta a három évet, így nem 6 havi, hanem 12 havi végkielégítésre voltam jogosult.

Kúria Ítélete

A Kúria Ítélete teljes egészében elutasította a felperesi kereseti kérelmeimet és kötelezett a perköltség viselésére.

Tette ezt úgy a Kúria, hogy a felülvizsgálati kérelmek kizárólag a [REDACTED] közszolgálati jogviszonyomnak a jogellenes megszüntetése körében tartalmaztak kérelmeket; a ki nem adott szabadságom pénzbeli megváltására és a [REDACTED] jogviszonyomnak három évnél hosszabb volta miatt megítélt további 6 havi végkielégítésre vonatkozóan sem én sem az alperesi minisztérium nem terjesztett elő semminemű felülvizsgálati kérelmet. (Ezen két utóbbi kereseti kérelem nem volt összefüggésben a közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésével.)

A Kúria azon döntését nem indokolta meg, hogy miért utasította el a ki nem adott szabadságom pénzbeli megváltására és a [REDACTED] jogviszonyomnak három évnél hosszabb volta miatt járó további 6 havi végkielégítésre vonatkozó igényeimet. Nem tért ki arra sem a Kúria Ítéletének indokolása, hogy miért utasított el olyan kereseti kérelmeket, amelyek nem voltak összefüggésben a közszolgálati jogviszonyom megszüntetésével (sem a ki nem adott szabadságom pénzbeli megváltása, sem a további 6 havi végkielégítésre irányuló igényem nem a közszolgálati jogviszonyom jogellenes megszüntetésének a jogkövetkezménye; ezek attól független kereseti kérelmek voltak) és amelyekre vonatkozóan nem is terjesztett elő egyik perbeli fél sem elutasításra vonatkozó kérelmet.

III. Az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának kérdése

4./ Előadom, hogy jelen alkotmányjogi panaszommal nem a tényállás felülvizsgálatát kérem, a tisztelt Alkotmánybíróságtól nem az ügyem újramérlegelését kérem. Tisztában vagyok azzal, hogy az Alkotmánybíróság nem negyedik jogorvoslati fórum. Álláspontom szerint ugyanakkor a Kúria Ítélete olyan szinten sérti az Alaptörvényben biztosított jogaimat, hogy az megalapozza panaszomat, továbbá a Kúria Ítéletét érdemben befolyásolták az alábbiakban kifejtett alaptörvény-ellenességek, melyek megalapozzák a Kúria Ítéletének a Tisztelt Alkotmánybíróság általi megsemmisítését.

B. Az alkotmányjogi panasz megalapozottságának alátámasztása

Előzetesen előadom, hogy a Kúria Ítélete következők szerint jogszabálysértő: a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 220.§ (1) d) pontja szerint az írásbafoglalt ítéletnek tartalmaznia kell az ítélet rendelkező részét és indokolását, mely általános rendelkezés a Pp. 270.§ (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárásra is irányadó. A Kúria Ítélete nem tartalmazott indokolást arra nézve, hogy miért utasította el a ki nem adott szabadságom pénzbeli megváltására és a [REDACTED] jogviszonyomnak három évnél hosszabb volta miatt járó további 6 havi végkielégítésre vonatkozó igényemet, ezért az a Pp. fenti rendelkezésébe ütközik.

A Pp. 3.§ bekezdése alapján továbbá a bíróság – a törvény eltérő rendelkezése hiányában – a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A Kúria Ítélete olyan kereseti kérelmeket utasított el, amelyek nem voltak összefüggésben a közszolgálati jogviszonyom megszüntetésével (sem a ki nem adott szabadságom pénzbeli megváltása, sem a további 6 havi végkielégítésre irányuló igényem nem a közszolgálati jogviszonyom jogellenes megszüntetésének a jogkövetkezménye; ezek attól független kereseti kérelmek voltak) és nem is terjesztett elő egyik perbeli fél sem ezek elutasítására vonatkozó kérelmet. Álláspontom szerint tehát a Kúria nem a Pp-ben foglalt rendelkezéseknek megfelelően járt el a kereseti kérelmem elbíráláskor, és az ítélete indokolásakor.

Tudomásom van arról, hogy ezen jogszabálysértést az Alkotmánybíróság nem vizsgálja, ezért az alábbiakban (IV-V alatt) előadom, hogy fenti jogszabály-sértésen túl milyen szempontok alapján minősül alaptörvény-ellenesnek is a Kúria Ítélete és ez mennyiben sérti az Alaptörvényben biztosított jogomat.

IV. Az alaptörvény-ellenes bírói döntés mibenléte I. (indokolás hiánya, kereseti [felülvizsgálati] kérelem hiányában hozott döntés)

A Kúria azon döntését nem indokolta meg, hogy miért utasította el a ki nem adott szabadságom pénzbeli megváltására és a [REDACTED] jogviszonyomnak három évnél hosszabb volta miatt járó további 6 havi végkielégítésre vonatkozó igényemet.

Ebben a körben egyik peres fél sem terjesztett elő semmilyen felülvizsgálati kérelmet a Kúria előtt. Álláspontom szerint a Kúria akkor járt volna el helyesen, ha akként dönt, hogy mivel ezen kereseti kérelmeket a felülvizsgálati kérelmek nem érintették, így az azok tárgyában született jogerős Másodfokú Ítélet fennmarad.

5. / Megítélésem szerint a Kúria fenti döntése sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése által biztosított jogbiztonság követelményét, az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogomat, az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésében biztosított, méltóságomat tiszteletben tartó munkafeltételekhez való jogomat, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében által biztosított részrehajlás nélküli, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül történő ügyintézéshez való jogomat, illetve az ügyemben hozott döntés indokolásához való jogomat, a jogorvoslathoz való jogomat, továbbá azon jogomat, hogy a perben a jogaimat és kötelezettségeimet törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el, illetve az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakat.

A fentieket az alábbi körülmények alapozzák meg:

- A Kúria olyan jogerős ítéleti rendelkezést helyezett hatályon kívül, amelyre nézve sem hatályon kívül helyezés iránti, sem megváltoztatásra irányuló felülvizsgálati kérelem nem volt előterjesztve.

- A Kúria döntése ellen további jogorvoslatnak nincs helye. Emiatt az olyan ítéleti rendelkezés a Kúria Ítéletében, amelynek nincs előzménye és amellyel kapcsolatban egyik fél sem terjesztett első sem érdemi kérelmet, sem nem utalt eseménytörténeti előzményekre, lehetetlenné teszi azt, hogy azt bármely fél később vitathassa. Ugyanakkor a józan ész alapján nem magyarázható meg, hogy erre irányuló perbeli kérelem és erre vonatkozó ítéleti indokolás hiányában miért kerül hatályon kívül helyezésre egy jogerős ítéleti rendelkezés.

6./ Az Alaptörvényben biztosított jogom sérelme álláspontom szerint – a fentiek alapján – abban áll, hogy sérült a jogbiztonság követelménye és sérültek a tisztességes eljáráshoz való jogaim is [Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése]

6.1./ Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése alapján Magyarország független, demokratikus jogállam.

Az Alkotmánybíróság korábbi töretlen gyakorlata alapján ennek a jogállami minőségnek nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. Ahogyan pedig arra az Alkotmánybíróság felhívta a figyelmet a 30/2012. (VI. 27.) AB határozatában, az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése és az Alkotmány 2. § (1) bekezdése azonosan deklarálja a jogállami klauzulát, tehát az eddig kialakított alkotmánybírósági gyakorlat relevánsnak tekinthető a vizsgálat során. A jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. A jogállamiság elvéből folyó követelmény a közhatalom, a közigazgatás törvény alá rendeltsége: a közhatalommal rendelkező szervek a jog által megállapított működési rendben, a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki tevékenységüket. Nem hagyható figyelmen kívül továbbá, hogy a kiszámíthatóság – beleértve az egységes jogalkalmazást – és az eljárási garanciák biztosítása szorosan összekapcsolódik az egyes alanyi alapjogok, szabadságjogok védelmével, mintegy kölcsönösen feltételezik egymást.

Bár a tisztelt Alkotmánybíróság eddig a jogbiztonság követelményének sérelmével való hivatkozást alapvetően csak két esetben, a visszaható hatályú jogalkotásra és a felkészülési idő hiányára alapított indítványok esetében vizsgálta (ld. 1140/D/2006. AB. Végzés, ABH 2008, 3578, 3580), ez a tény álláspontom nem zárja ki azt, hogy az Alkotmánybíróság a korábbi gyakorlatának fenntartása mellett ne állapíthatná meg más okra is hivatkozva a jogbiztonság követelményének sérelmét.

Az indítványozó álláspontja szerint jelen esetben azért sérült a jogbiztonság követelménye, mert egy 14 évig elhúzódó peres eljárásban az első- és másodfok szerint pernyertes félként a Kúria Ítélete alapján visszamenőleges hatállyal teljes mértékben pervesztes féllé vált az indítványozó úgy, hogy a felülvizsgálati kérelmek nem terjedtek ki a kereseti kérelem teljes elutasításra.

6.2/ Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Az Alaptörvény 28. cikke szerint „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

A Kúria Ítélete teljes egészében elutasította a kereseti kérelmeimet és kötelezett engem a perköltség viselésére. Tette ezt úgy a Kúria, hogy a felülvizsgálati kérelmek kizárólag a felperes [REDACTED] közszolgálati jogviszonyának jogellenes megszüntetése körében tartalmaztak érdemi kérelmeket; a ki nem adott szabadság pénzbeli megváltására és a felperes [REDACTED] jogviszonyának három évnél hosszabb volta miatt megítélt további 6 havi végkielégítésre vonatkozóan az alperesi minisztérium nem terjesztett elő megváltoztatásra irányuló felülvizsgálati kérelmet.

A Kúria azon döntését nem indokolta meg, hogy miért utasította el a felperesnek a ki nem adott szabadság pénzbeli megváltására és a felperes [REDACTED] jogviszonyának három évnél hosszabb volta miatt járó további 6 havi végkielégítésre vonatkozó igényét.

Álláspontom szerint az alkotmányjogi panaszom 1. oldalának 1. bekezdésében felsorolt, Alaptörvényben biztosított jogaimat, különösen azon jogomat, hogy ügyeimet részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék, sérti, hogy a Kúria Ítélete ebben a körben nem tartalmaz indokolást. Álláspontom szerint továbbá ez sérti különösen azon jogomat is, hogy az ügyemben hozott döntést megindokolják.

Álláspontom szerint a Kúria Ítélete sérti az Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való jogomat, hiszen nem tudhattam sem én sem az alperesi minisztérium, hogy a Kúria a felülvizsgálattal nem érintett kérdésekben is fog döntést hozni (tekintettel arra, hogy azokra nézve egyik fél sem terjesztett elő semmilyen kérelmet). Ha olyan kérdésben születik döntés, amely ilyen módon „váratlanul”, mintegy „meglepetésként” éri a peres felet, akkor erre nézve biztosítja az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogot, amelytől az indítványozó nyilvánvalóan meg van fosztva amiatt, hogy a Kúria döntése ellen már nincs helye jogorvoslatnak.

Álláspontom szerint tehát a Kúria Ítélete ilyen fokú indokolásbeli hiányossága sérti az Alaptörvényben biztosított, a tisztességes eljáráshoz való jogomat, továbbá az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése második mondatában foglalt jogomat az engem érintő döntések indokolásához.

Álláspontom szerint továbbá a Kúria Ítélete sérti az alkotmányjogi panaszom 1. oldal 1. bekezdésében felsorolt, Alaptörvényben biztosított jogaimat, különösen az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) bekezdése biztosított jogomat azzal, hogy erre irányuló kérelem hiányában utasított el olyan kereseti kérelmet a Kúria, amelynek a korábbi jogerős Másodfokú Ítélet helyt adott.

Hangsúlyozom továbbá, hogy ügyem elbírálása (amint az a becsatolt iratokból, határozatokból látszik) 14 évet vett igénybe, amely idő jelentős része amiatt telt el, hogy az

alperes minisztérium jogutódlásai esetén a folyamatban lévő per minden egyes alperesi jogutódláskor félbeszakadt. Álláspontom szerint a per ilyen okból való ilyen fokú elhúzódnása sérti az Alaptörvényben biztosított, a jogaim és kötelezettségeimnek az ésszerű határidőn belüli elbírálásához és a tisztességes eljáráshoz való jogomat.

7./ Emberi méltósághoz való jogom sérelme, a méltóságomat tiszteletben tartó munkafeltételekhez való jogom sérelme [Alaptörvény II. cikk; Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdése]

Álláspontom szerint az a tény, hogy a Kúria Ítélete úgy rendelkezett a közszolgálati jogviszonyom megszűnésekor részemre járó szabadság-megváltásomról, és a [REDACTED] jogviszonyomnak három évnél hosszabb volta miatt járó további 6 havi végkielégítésre vonatkozó igényem elutasításáról, hogy azt nem indokolta, sérti a méltóságomat tiszteletben tartó munkafeltételekhez (mely munkafeltételek a munkaviszony/közszolgálati viszony megszüntetésekor járó juttatásokra is kiterjednek) való jogomat, és így az emberi méltóságomat is.

Minden ember méltó arra, hogy a bíróságok az ügyekben a hatályos eljárásjogi normáknak megfelelő körülmények között hozzák meg a döntéseiket. Az a körülmény, hogy egy orvosolhatatlan bírósági döntés születik úgy, hogy azt senki sem kérte és azt a bíróság meg sem indokolta, méltatlan helyzetet teremt a bírósági eljárásban részt vevő ember számára. Hozzávéve ehhez azt a tényt, hogy a munka világában munkával megkeresett juttatások megfizetése iránt (is) folyt a per, így a fenti helyzet nem csupán az emberi méltóságot, hanem a méltóságomat tiszteletben tartó munkafeltételekhez való jogomat is sérti azáltal, hogy az általam korábban ledolgozott idő alapján járó ki nem adott pihenőidő megváltását és a [REDACTED] eltöltött szolgálati idő miatt járó végkielégítést számomra megítélő másodfokú ítéleti rendelkezést a Kúria – annak ellenére, hogy ezt senki sem kérte tőle – hatályon kívül helyezi és azt nem indokolja meg.

8./ A bírói döntés alaptörvény-ellenesége egyéb szempontokból [Alaptörvény Nemzeti Hitvallása, Alaptörvény M) cikk (1) bekezdése]

Az alábbiakban előadom továbbá, hogy a fent bemutatott alapjogsérelmekkel összefüggésben, de még azokon is túlmenően a Kúria Ítélete miért alaptörvény-ellenes.

Az Alaptörvény Nemzeti Hitvallása szerint: *"Valljuk, hogy a közösség erejének és minden ember becsületének alapja a munka, az emberi szellem teljesítménye."*

Az Alaptörvény R) cikk (3) bekezdése szerint az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

Az Alaptörvény M) cikk (1) bekezdése szerint: *„Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik”.*

Az Alaptörvény XII. cikke szerint: *„(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához. (2) Magyarország törekszik megteremteni annak feltételeit, hogy minden munkaképes ember, aki dolgozni akar, dolgozhasson.”*

Az Alaptörvény XXX. cikke szerint: „(1) Teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez.(2) A közös szükségletek fedezéséhez való hozzájárulás mértékét a gyermeket nevelők esetében a gyermeknevelés kiadásainak figyelembevételével kell megállapítani.”

Ahogy az a fent hivatkozott rendelkezésekből is kiderül, az Alaptörvény kiemelten kezeli az egyén és a munka viszonyát, a munkát „értéktemető”-ként és „minden ember becsületének alapja”-ként jellemzi. Álláspontom szerint az Alaptörvény fenti rendelkezéseiből nyilvánvaló, hogy a munka (közszolgálat) és így a munkavégzés (közszolgálat) esetén a munkavállalónak járó szabadság, alpbér (illetmény), a munkaviszony (közszolgálati viszony) megszűnésekor a munkavállalónak járó elmaradt béren kívüli juttatás, végkielégítés az ember becsületének és méltóságának alapja. Az emberi méltóság az Alaptörvény II. cikkében biztosított sérthetetlen jog, melyhez minden embernek, így nekem is, joga van.

Álláspontom szerint a Kúria Ítélete, mely az általam elvégzett közszolgálati munkám alapján járó igényeimet (szabadság megváltása és 6 havi végkielégítés), úgy utasította el, hogy azt az alperesi minisztérium nem kérte tőle és a döntését a Kúria még csak meg sem indokolta, súlyosan sérti az Alaptörvényben biztosított, az előbbieken kifejtett jogaimat.

V. Az alaptörvény-ellenes bírói döntés mibenléte II. („nem létező” vezető beosztás felajánlásának lehetősége)

A Kúria Ítélete alaptörvény-ellenes, mert sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság nélkülözhetetlen elemét képező jogbiztonság követelményét, valamint nem felel meg az Alaptörvény 28. cikkében foglaltaknak, és egyben sérti az Alaptörvényben biztosított jogaim közül az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogomat, az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésében biztosított, méltóságomat tiszteletben tartó munkafeltételekhez való jogomat, illetve az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított részrehajlás nélküli, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül történő ügyintézéshez való jogomat, illetve az ügyemben hozott döntés indokolásához való jogomat.

9./ Az Alaptörvényben biztosított jogom sérelme abban áll, hogy a Kúria Ítélete a felmentésem idején (2002-ben) hatályban volt, a kormány tagjai és államtitkárok jogállásáról és felelősségéről szóló 1997. évi LXXIX. törvény (Jt.) 29. § (2) bekezdésében¹ és a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) 31.§ (8) bekezdésében foglaltakat² sem az akkori jogalkotói szándéknak, sem az Alaptörvénynek nem megfelelően értelmezte. Az Alaptörvény 28. cikke szerint „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a

¹ Jt. 29.§ (2): "A közigazgatási államtitkár számára felmentését megelőzően - kivéve, ha arra nyugállományba helyezése miatt kerül sor - képzettségének, végzettségének megfelelő vezető beosztást kell felajánlani valamely központi közigazgatási szervnél."

² Ktv. 31. § (8) bekezdés első mondat: " A vezetői megbízás visszavonása esetén - a (2) bekezdést, az 50. § (2) bekezdés g) pontját, valamint az 58/A. § (6) bekezdését kivéve - a köztisztviselőnek a visszavonást követően legalább harminc napon belül ugyanannál, vagy másik közigazgatási szervnél végzettségének, képzettségének megfelelő másik vezetői vagy ennek hiányában köztisztviselői munkakört kell felajánlani."

közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.” A Kúria Ítéletének [32-33-34-35-36-37] bekezdéseiben levont következtetés szerint nem szükséges a Jt. és a Kjt. alapján olyan munkakört felajánlani, amely a felajánlás időpontjában már létezik. A Kúria Ítéletének azon rendelkezése, amely szerint nem létező munkakört is fel lehet ajánlani, az Alaptörvényben biztosított jogaim közül sérti

(i) az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogomat,

(ii) az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésében biztosított, méltóságot tiszteletben tartó munkafeltételekhez való jogomat,

(iii) az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt jogomat, amely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék, továbbá azon jogomat, hogy a hatóságok törvényben meghatározottak szerint döntéseiket indokolják, és

(iv) az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt jogomat, amely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

10./ Az Alaptörvénynek az indítványozó álláspontja szerint megsértett rendelkezéseit az alábbiakban soroljuk fel:

(i) az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése

(ii) az Alaptörvény 28. cikke

(iii) az Alaptörvény II. cikke

(iv) az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdése

(v) az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése

(vi) az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése.

11./ Az indítványozó azon álláspontját, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével az alábbiakban indokoljuk:

A Kúria Ítéletének [32-33-34-35-36-37] bekezdéseiben levont következtetés szerint nem szükséges a Jt. és a Kjt. alapján olyan munkakört felajánlani, amely a felajánlás időpontjában már létezik. Ez azt jelenti tehát, hogy a Kúria értelmezése szerint olyan munkakört is fel lehet ajánlani, amely nem létezik. Ez tehát nyilvánvalóan azt is jelenti, hogy nem létező dolgot is fel lehet ajánlani. A nem létező dolog – a józan ész és a szavak általánosan elfogadott értelmezése szerint – nem létezik. Ha valami nem létezik, akkor azzal kapcsolatban jogi tények nem keletkezhetnek, illetve jogi következmények nem fűződhetnek hozzá.

Az indítványozó számos szakemberrel és laikus személlyel osztotta meg a Kúria Ítéletével kapcsolatos ezen álláspontját. Az indítványozónak a megkérdezettek olyan véleményeket fogalmaztak meg, hogy a nem létező dolog felajánlása „nem ésszerű”, nem „életszerű”, „jogszabályba ütköző”, nem felel meg a „józan észnek”, illetve „kiüresíti az alkalmazandó Jt. és Ktv. vonatkozó rendelkezéseit”.

Az indítványozó számára egyértelmű, hogy a Kúria Ítéletének pusztán jogszabálysértő volta önmagában nem alapozza meg azt, hogy az alkotmányjogi panaszának a Tisztelet Alkotmánybíróság helyt adjon. A felperes álláspontja szerint azonban a Kúria – mint a joggyakorlat alakítója – nem helyezkedhet sommásan olyan álláspontra, amellyel kapcsolatban a józan ész erejében bízó jogkereső állampolgároknak olyan meggyőződés alakuljon ki, hogy a Kúria „önkényesen” és nem az Alaptörvény 28. cikkében foglaltaknak

megfelelően értelmezi az irányadó jogszabályok rendelkezéseit. (Tekintettel arra, hogy a három hivatásos bíróból álló tanácsban ítélező másodfokú bíróság álláspontja szerint olyan álláshelyet kell felajánlani, ami létezik, így még inkább jogbizonytalanság ébred azokban, akik az Alaptörvény 28. cikkében foglalt értelmezési szabályok mentén keresik jogaik érvényesítését.

12./ Az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogom sérelmét az alábbiakkal indokolom. Minden ember méltó arra, hogy a törvényeket az ügyében az Alaptörvénynek és a magyar nyelv szabályainak megfelelően értelmezzék. Kérdésként vetődik fel, hogy a törvény valamilyen eredményű értelmezése sértheti-e az emberi méltósághoz való jogot. Ezt a kérdést nyilvánvalóan annak alapján lehet megítélni, hogy az értelmezés eredményeként súlyosan sérül-e valamilyen törvény által biztosított jog. Ha igen, akkor kijelenthető, hogy nem méltó az emberhez az a helyzet, hogy az ügyében a jogalkotói szándékkal és a törvényben megfogalmazott egyértelmű jogalkotói szándékkal ellentétes tartalmú jogszabály-értelmezés alapján születik döntés. A Jt. és a Ktv. 2002-ben hatályban volt rendelkezései előírták az „álláshely-felajánlást” a felmenteni kívánt [REDACTED] és [REDACTED] részére a felmentését megelőzően. Az akkor hatályos rendelkezések „óvták” az ún. szakmai államtitkárokat az ún. politikai (és címzetes) államtitkárokkal szemben. A hatalommegosztás elvéből következő „összeférhetetlenség” csak a közigazgatási államtitkár és helyettes államtitkár esetében állt fenn, a politikai (és a címzetes) államtitkárok akár országgyűlési képviselők is lehettek. Ebben a jogi környezetben a közigazgatási államtitkár és a helyettes államtitkár ún. „szakmai” államtitkár volt, akiknek a jogviszonyát az országgyűlési választások, illetve az új Kormány megalakulása nem befolyásolták, nem úgy, mint az akkori politikai (és címzetes) államtitkárokat, akiknek a jogviszonya automatikusan megszűnt az új Kormány megalakulásával. Ebben a jogi környezetben a szakmai államtitkárok „megtartása” a közigazgatásban elsődleges jogalkotói szándék volt, ezért írta elő a fenti két norma (Jt. és a Ktv.), hogy a felmentés előtt közigazgatási államtitkár és helyettes államtitkár részére másik vezető beosztást kell felajánlani. Másként fogalmazva: ne veszítse el a közigazgatás a már korábban tapasztalatot szerzett államtitkárt, hanem kísérelje meg azt hasznosítani egy másik vezető beosztásban. Ha más vezető beosztást a minisztérium nem tudott felajánlani, akkor nem lehetett a közigazgatási államtitkárt és a helyettes államtitkárt felmenteni. Mindezek alapján, ha olyan vezető beosztás kerül felajánlásra, amely nem is létezik, akkor az eredeti jogalkotói szándékkal ellentétes gyakorlat alakul ki. A közigazgatási (helyettes) államtitkár nem tud érdemben választani a felmentés következményei és a felajánlott (valójában nem is létező) másik vezető beosztás között, amelynek eredményeként méltatlan helyzetbe kerül: szívesen választaná azt, hogy maradni szeretne a közigazgatásban és elfogadná a felajánlott vezető beosztást, de mivel nem tudja, hogy milyen beosztásról van szó, mert az nem is létezik, így csak egy választása marad, méghozzá az, hogy visszautasítja a felajánlott (valójában nem létező) álláshelyet. Ezzel természetesen utat adva a Jt. 29.§ (4) bekezdésében foglaltaknak³. Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria Ítéletének ezen rendelkezése a fentiek miatt sérti az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogot.

13./ Az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésében biztosított, **méltóságomat tiszteletben tartó munkafeltételekhez való jogom** sérelmét az előbbi 12./ pontban foglaltakhoz hasonló alapon látom megvalósultnak. A 2002-ben hatályos jogi szabályozás alapján a közigazgatási (és a helyettes) államtitkár jogviszonyát szabályozó törvényi rendelkezések biztosították az ezen felelősségteljes közigazgatási beosztásokban végzett munka méltó feltételeit. Ebbe a

³ Jt. 29.§ (4) Ha a közigazgatási államtitkár a felajánlott állást nem fogadja el, hat hónapi felmentési idő illeti meg, amelynek időtartama alatt a munkavégzési kötelezettség alól mentesül.

állapítható meg ...” az, hogy a felajánlott munkakörnek nem kell fennállnia. Ebből az indítványozó azt a következtetést vonja le, hogy az irányadó törvényi rendelkezés értelmezésénél a felmerült értelmezési bizonytalanságot az egyik fél részére döntötték el, anélkül, hogy a másik félnek pontosan megmagyarázták volna az ítélet indokolásában azt, hogy erre miért és milyen jogszabályi alapon került sor. Az indítványozó számára egyértelmű, hogy valamelyik fél „javára” a jogvitát el kell dönteni, de fontosnak érzi hangsúlyozni azt, hogy ezt álláspontja szerint olyan módon kellene megtenni, amely a pervesztes fél számára – legalábbis jogi szempontból – megnyugtatóan lezárja a jogvitát. Abban az esetben, ha az egyik félben ebben a tekintetben hiányérzet marad a további felülvizsgálattal nem támadható ítélettel szemben, akkor felvetődik annak a kérdése, hogy egy alkotmányos jog sérül. A természetjogi gondolkodás szerint a pozitív – ember alkotta – jogi normák mellett (vagy felett) léteznek azok a természetjogi szabályok, amelyek át kellene hassák azokat a jogrendszereket, amelyeket „igazságosnak” tekintünk. Az indítványozó minderre is tekintettel nem tudja palástolni azon álláspontját, hogy nem tud egy olyan értelmezést elfogadni véglegesnek és „örök érvényűnek”, amely a logika szabályaiból nem vezethető le. A fentiek szerint tehát az a körülmény, hogy a törvényi előírás pozitívan fogalmazva ír elő vezető beosztásra irányuló felajánlási kötelezettséget, addig a bírósági jogértelmezés a pozitívan megfogalmazott norma ellenére egy lehetetlen dologra vonatkozó cselekményt (nem létező álláshelyre vonatkozó felajánlást) is elfogad jogi tényeket, illetve következményeket eredményező, és így a jog szerint szabályos magatartásnak, az indítványozó álláspontja szerint megvalósítja az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt jogainak sérelmét, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék, továbbá a hatóságok törvényben meghatározottak szerint döntéseiket indokolni kötelesek, illetve mindenkinek joga van ahhoz, hogy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A fentiek alapján **kérem, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában foglalt hatáskörében eljárva az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg a Kúria Ítéletét – hivatkozva az Első fokú Ítéletre és a Másodfokú Ítéletre – az azt érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség miatt, mivel az sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése által biztosított jogbiztonság követelményét, az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogomat, az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésében biztosított, méltóságomat tiszteletben tartó munkafeltételekhez való jogomat, illetve az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdésében által biztosított tisztességes eljáráshoz való jogomat.**

Kérem továbbá a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 61. § (1) bekezdése alapján hívja fel a bíróságot a kifogásolt döntés **végrehajtásának felfüggesztésére.**

Tekintettel az Abtv 52.§ (5) bekezdésére, valamint az Abtv. 57. § (1a) bekezdésére kijelentem, hogy a jelen alkotmányjogi panasz indítványomban szereplő személyes adataim nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

Budapest, 2016. november 28.

Tisztelettel:

